

УДК 342.95 +351.74 (477)

О.М. МУЗИЧУК, докт. юрид. наук, ст. наук. співр., Харківський національний університет внутрішніх справ

ПОНЯТТЯ ТА ОСОБЛИВОСТІ МІЖНАРОДНОГО КОНТРОЛЮ ЗА ДІЯЛЬНІСТЮ ПРАВООХОРОННИХ ОРГАНІВ В УКРАЇНІ

Ключові слова: міжнародний контроль, діяльність правоохоронних органів, Україна

Одним із видів контролю за діяльністю правоохоронних органів в Україні є міжнародний, який у порівнянні із державним та громадським контролем є найменш досліджуваним у науковій літературі. Становлення міжнародного контролю у цілому та за діяльністю правоохоронних органів, зокрема пов'язане з розробкою й ухваленням міжнародних актів універсального характеру, а також із формуванням системи міжнародних організацій та їх органів захисту цих прав. Варто відзначити, що Україна є учасницею більшості універсальних договорів з прав людини і визнає для себе юрисдикцію Комітету з прав людини і Європейського суду з прав людини, що покладає на Україну відповідальність за відповідність її законодавства міжнародним зобов'язанням у цій галузі.

Вивчення питань міжнародного контролю започатковано у наукових працях К.В. Андрианова, М.В. Буроменського, В.Ф. Кавун, А.М. Куліша, П.М. Рабіновича, Ю.С. Шемшученка. Роботи зазначених та інших авторів мають важливе наукове та практичне значення. Висновки і рекомендації, що містяться в них, сприяють подальшому вдосконаленню методології міжнародного контролю. Проте, на даний час недостатньо робіт узагальнюючого характеру. Натомість, його важливість для сучасного суспільства є беззаперечною.

Метою цієї статті є визначення місця та особливостей міжнародного контролю за дія-

льністю правоохоронних органів в Україні. Наукова новизна статті полягає у тому, що у ній: визначається система суб'єктів міжнародного контролю за діяльністю правоохоронних органів в Україні; пропонуються практично значимі критерії їх класифікації; визначаються ознаки цього виду контролю на підставі яких формулюється його поняття.

Система суб'єктів міжнародного контролю досить розгалужена, передбачає діяльність як державних, так і недержавних контролюючих органів, які мають міжнародний статус. У цьому і полягає основна відмінність міжнародного контролю за діяльністю правоохоронних органів в Україні від інших видів контролю (державного, самоврядного та громадського), оскільки його систему утворюють як державні, так і недержавні міжнародні суб'єкти.

У Великому тлумачному словнику сучасної української мови, слово міжнародний визначається як такий, що «існує між народами, поширюється на них; у якому беруть участь представники різних країн, народів; який використовують для зв'язку між країнами, народами; узгоджена воля держав» [1, с.671]. Близьким за значенням до терміну «міжнародний» є термін «міждержавний», який тлумачиться як той, що «стосується ряду держав; що існує, відбувається між державами; спільний для декількох держав, що об'єднує їх у якому-небудь аспекті» [1, с.670], у зв'язку з чим можна зробити висновок про їх синонімічний характер.

Варто зазначити, що у міжнародному та національному законодавстві термін «міжнародний контроль» зустрічається досить рідко. Приміром у Міжнародній конвенції щодо співробітництва у галузі безпеки аеронавігації «Євроконтроль» зазначено, що «міжнародний контроль передбачає прийняття спільної політики і стандартизацію приписів на основі «Стандартів і рекомендованих правил Міжнародної організації цивільної авіації (ІКАО)» з належним урахуванням вимог національної оборони [2]. В Об'єднаній конвенції про безпеку поведження з відпрацьованим паливом

та про безпеку поводження з радіоактивними відходами наголошується на необхідності «зміцнення системи міжнародного контролю, що безпосередньо застосовується щодо радіоактивних матеріалів» [3]. У Конвенції про майбутнє багатостороннє співробітництво в галузі рибальства в північно-західній частині Атлантичного океану використовується такий термін, як «схема міжнародного контролю» [4].

В окремих нормативно-правових актах визначаються форми міжнародного контролю. Зокрема, у Програмі виконання Конвенції про заборону розробки, виробництва, накопичення і застосування хімічної зброї та про її знищення на 1999–2008 роки, затвердженій Указом Президента України від 25.01.1999 р. № 50/99, передбачено здійснення міжнародного контролю за її виконанням, у тому числі і шляхом проведення інспекцій на об'єктах і підприємствах [5].

На відміну від законодавства, у науковій літературі визначається поняття міжнародного контролю в цілому та його окремих видів, зокрема. Приміром, В.Ф. Кавун, визначає такий як «необхідний елемент системи сучасних міжнародних відносин, який полягає у перевірці міжнародними організаціями або їх органами взятих державами на себе договірних та інших зобов'язань» [6, с.11].

М.В. Буроменський, формулює поняття міжнародного контролю за обмеженням озброєнь розуміючи під таким «погоджений процес, здійснюваний державами-учасниками міжнародного договору чи міжнародною організацією на основі загально визначених норм міжнародного права з перевірки виконання міжнародних угод у сфері обмеження озброєнь і роззброювання» [7, с.198].

К.В. Андріанов, визначає поняття контрольного механізму Конвенції про захист прав і основних свобод людини під яким пропонує розуміти «комплекс міжнародних органів та процедур, завданням яких є виявлення порушень норм Конвенції її державами-учасниками, їх фіксація у міжнародних правозасто-

совчих актах Європейського суду з прав людини, а також здійснення міжнародного впливу на держав-порушниць для виправлення встановленого порушення» [8, с.7].

Як бачимо, поняття міжнародного контролю (міжнародного контрольного механізму) науковці визначають через такі категорії, як: «елемент системи сучасних міжнародних відносин», «процес», «комплекс міжнародних органів та процедур», які характеризують лише деякі із його рис.

П.М. Рабінович визначає систему засобів міжнародного контролю за дотриманням прав людини, до яких відносить: «а) міжнародно-правові акти, які вміщують правила діяльності, формулюють права і обов'язки відповідних суб'єктів (конвенції, пакти, угоди, договори тощо), а також міжнародні документи, які норм, правил поведінки звичайно не вміщують, прав і обов'язків безпосередньо не формулюють (зокрема, декларації, заяви, меморандуми), і б) міжнародні органи із спостереження, контролю за дотриманням основних прав людини (комісії, комітети) та захисту цих прав (суди, трибунали) [9, с.12], з якою варто погодитись.

Найважливішим досягненням міжнародного співробітництва щодо захисту прав людини стало створення міжнародних організацій та органів із захисту прав людини. Деякі з таких органів можуть розглядати індивідуальні скарги про захист прав людини в окремих державах і ухвалювати щодо них рішення, юридично обов'язкові для цих держав. Зокрема, до суб'єктів міжнародного контролю за діяльністю правоохоронних органів в Україні варто віднести: Організацію Об'єднаних Націй; Раду Європи; Організацію з безпеки та співробітництва в Європі; Співдружність Незалежних Держав, а також їх окремі структури: Комітет Міністрів; Парламентську Асамблею; Комісара Ради Європи з прав людини; Європейський суд з прав людини; Комітет ООН проти катувань; Комітет з прав дитини; Комітет з захисту прав всіх трудящих мігран-

тів та членів їх сімей; Комітет ООН з ліквідації расової дискримінації; Міжнародну Організацію Праці; Міжнародну організацію кримінальної поліції Інтерполу та багато інших.

За предметом контрольної діяльності суб'єктів міжнародного контролю за діяльністю правоохоронних органів в Україні можна об'єднати у такі групи: міжнародні суб'єкти контролю за діяльністю правоохоронних органів загальної компетенції (Організація Об'єднаних Націй, Рада Європи, СНД); міжнародні суб'єкти контролю за діяльністю правоохоронних органів спеціальної компетенції (Комітет ООН проти катувань; Міжнародна Організація Праці; Міжнародна організація кримінальної поліції Інтерполу тощо).

За правовим статусом суб'єкти міжнародного контролю за діяльністю правоохоронних органів в Україні можуть бути: урядовими (ООН, Рада Європи) та неурядовими (недержавні правоохоронні організації); універсальними (ООН) та регіональними (ОБСЄ, СНД).

Найбільш авторитетними та дієвими суб'єктами міжнародного контролю за діяльністю правоохоронних органів в Україні є: Комісія ООН з прав людини, Комісія ООН проти катувань, Комітет з прав людини, Європейський суд з прав людини. Зокрема, Комісія з прав людини була заснована у 1946 р. Вона складається із представників 53 держав. Має широкі повноваження щодо контролю за дотриманням прав людини, проводить дослідження у сфері захисту прав людини та надає рекомендації та пропозиції, готує проекти міжнародних документів щодо прав людини та співпрацює з іншими міжнародними органами в цій галузі.

Комітет з прав людини створено у 1977 р. До складу Комітету входять 18 експертів. Комітет із прав людини наділений повноваженням розглядати скарги від окремих осіб або груп осіб про порушення їх прав.

Комітет проти катувань ООН складається з десяти експертів, що відзначаються високими моральними якостями і визнаною компетент-

ністю в галузі прав людини. Експерти обираються державами-учасницями, при цьому увага приділяється справедливому географічному розподілу й доцільності участі кількох осіб, що мають юридичний досвід.

Особливе місце в розвитку міжнародного контролю за діяльністю правоохоронних органів займає співробітництво в регіональних міжнародних організаціях, де затверджено значну кількість міжнародних договорів та інших міжнародних актів, спрямованих на забезпечення дотримання в державах-учасницях прав людини. Регіональні міжнародні механізми захисту прав людини створюються на підставі міжнародних договорів окремих груп держав, як правило в межах географічних регіонів (ЄС, СНД та ін.).

Діяльність міжнародних державних (урядових) та недержавних (неурядових) організацій та їх органів спрямована на обговорення, узгодження або вирішення питань, що представляють спільну проблему. Однією з таких проблем є контроль за діяльністю правоохоронних органів, стан дисципліни та законності в діяльності яких викликає стурбованість міжнародних інституцій, свідченням чого є їх систематичні звіти.

На розв'язання цієї проблеми спрямовано низку міжнародних актів, які визначають права громадян у відносинах з правоохоронними органами, принципи діяльності правоохоронних органів, захист від катувань та багато інших. Насамперед, це правові акти: Організації Об'єднаних Націй та Ради Європи. Зокрема, серед міжнародних актів ООН, які стосуються проблематики контролю за діяльністю правоохоронних органів варто віднести: Загальну декларація прав людини; Декларацію основних принципів правосуддя для жертв злочинів і зловживання владою; Конвенцію проти катувань та інших жорстоких, нелюдських або принижуючих гідність видів поводження і покарання; Міжнародний пакт про громадянські й політичні права; Конвенцію про дорожній рух; Конвенцію про

боротьбу проти незаконного обігу наркотичних засобів і психотропних речовин; Конвенцію про боротьбу з фінансуванням тероризму; Конвенцію проти транснаціональної організованої злочинності; Конвенцію проти корупції.

Приміром, у Загальній декларації прав людини зазначено, що: кожна людина має право на життя, на свободу і на особисту недоторканність; ніхто не повинен зазнавати тортур, або жорстокого, нелюдського, або такого, що принижує його гідність, поводження і покарання; кожна людина має право на ефективне поновлення у правах компетентними національними судами в разі порушення її основних прав, наданих їй конституцією або законом; ніхто не може зазнавати безпідставного арешту, затримання або вигнання; кожна людина, для визначення її прав і обов'язків і для встановлення обґрунтованості пред'явленого їй кримінального обвинувачення, має право, на основі повної рівності, на те, щоб її справа була розглянута прилюдно і з додержанням усіх вимог справедливості незалежним і безстороннім судом; кожна людина, обвинувачена у вчиненні злочину, має право вважатися невинною доти, поки її винність не буде встановлена в законному порядку шляхом прилюдного судового розгляду, при якому їй забезпечують усі можливості для захисту; ніхто не може бути засуджений за злочин на підставі вчинення будь-якого діяння або за бездіяльність, які під час їх вчинення не становили злочину за національними законами або за міжнародним правом [10].

У Загальній декларації прав людини уперше в історії було встановлено перелік основних прав і свобод людини, що підлягають дотриманню в усьому світі, а також було погоджено юридичний зміст цих прав і свобод та визначено легальні випадки допустимих їх обмежень. Загальна декларація була прийнята у формі резолюції Генеральної Асамблеї ООН і тому мала рекомендаційний характер. На її основі ООН підготувала і в 1966 р. відкрила для підписання та ратифіка-

ції Міжнародний пакт про економічні, соціальні і культурні права та Міжнародний пакт про громадянські і політичні права, які було ратифіковано Україною в 1973 р. [11].

Переважна більшість прав передбачених цими міжнародними актами отримали нормативне закріплення у національному законодавстві України. Їх дотримання (реалізація) безпосередньо пов'язані з діяльністю правоохоронних органів, і сама на їх охорону та захист спрямована контрольна діяльність міжнародних правоохоронних інституцій.

Серед правових актів Ради Європи, що стосуються проблематики контролю за діяльністю правоохоронних органів варто віднести: Конвенцію про захист прав людини і основоположних свобод; Декларацію про поліцію; Конвенцію про відмивання, пошук, арешт та конфіскацію доходів, одержаних злочинним шляхом; Європейську конвенцію про взаємну допомогу у кримінальних справах; Європейську конвенцію про видачу правопорушників; Кримінальну конвенцію про боротьбу з корупцією; Європейську конвенцію про боротьбу з тероризмом; Європейську конвенцію про незастосування строків давності до злочинів проти людяності та воєнних злочинів; Європейську конвенцію про передачу провадження у кримінальних справах; Європейську конвенцію про нагляд за умовно засудженими або умовно звільненими правопорушниками; Європейську конвенцію про покарання за дорожньо-транспортні злочини.

Правові норми вищенаведених законодавчих актів Ради Європи передбачають умови, підстави та порядок здійснення правоохоронними органами окремих правоохоронних дій (заходів), передбачають вимоги до їх здійснення (проведення), що є одним із найпоширеніших напрямів міжнародного контролю.

Як вірно наголошує Н. Карпачова, «загальне визнання міжнародних стандартів обумовлює зобов'язання всіх держав світу погодитись на міжнародний контроль за

додержанням цих стандартів у національній правовій системі» [11].

За останні десятиліття істотно зросла роль міжнародних неурядових організацій у захисті прав людини. Серед найбільш впливових серед них є Міжнародний Гельсінський Комітет, основними напрямками діяльності якого є такі: моніторинг стану дотримання правоохоронними органами прав людини в окремих державах; моніторинг правоохоронного законодавства в окремих державах; підготовка доповідей про стан справ у галузі дотримання прав людини правоохоронними органами; оприлюднення таких доповідей для ознайомлення громадськості та надання їх міжнародним органам із прав людини; участь у розробці міжнародних договорів із прав людини.

Недержавними суб'єктами міжнародного контролю за діяльністю правоохоронних органів в Україні є міжнародні громадські організації, філіали, відділення, представництва, інші структурні осередки громадських (неурядових) організацій зарубіжних держав, висновки та звіти яких, на жаль, не завжди є об'єктивними. Причинами такого суб'єктивного підходу, на нашу думку, є такі: відсутність базової юридичної освіти у представників міжнародних правозахисних організацій, які здійснюють моніторинг національного правоохоронного законодавства, оскільки у переважній більшості випадків вони проводять соціологічні дослідження з питань правоохоронної діяльності, а їх характеристика чинного законодавства, поняття та інші категорії, які вони при цьому використовують не відповідають загальноприйнятому категорійному апарату, що закріплений у національному законодавстві України; незнання ними особливостей національного правоохоронного законодавства, організаційно-штатної структури правоохоронних органів, їх системи; акцентування уваги лише на недоліках правоохоронної діяльності, що є лише одним із завдань такої форми контролю як моніторинг, відповідно позитивні аспекти діяльності

правоохоронних органів України залишаються непоміченими; відсутність у звітах, аналітичних матеріалах та висновках міжнародних та вітчизняних правозахисних організацій комплексного аналізу стану соціально-правового забезпечення працівників правоохоронних органів, стану бюджетного фінансування та матеріально-технічного забезпечення діяльності правоохоронних органів; висвітлення у звітних та інших документах діяльності лише деяких із правоохоронних органів (міліції та установ виконання покарань).

Натомість незважаючи на вищенаведені та багато інших недоліків у моніторинговій діяльності міжнародних правозахисних організацій їх важливість та особливість як суб'єктів контролю за діяльністю правоохоронних органів полягає у такому: по-перше, вони є незалежними суб'єктами; по-друге, отримують дані про діяльність правоохоронних органів не лише з офіційних джерел а й за допомогою власних (неофіційних) джерел (проведення опитувань, анкетувань тощо); по-третє, пропонують новий, як правило незаангажований погляд на процеси, які відбуваються в правоохоронних органах; по-четверте, запобігають укриттю фактів незаконних дій працівників правоохоронних органів, які призвели до порушення прав, свобод та законних інтересів фізичних осіб, прав та законних інтересів юридичних осіб та інших колективних суб'єктів.

Міжнародний контроль за діяльністю правоохоронних органів в Україні здійснюється у таких *формах*:

1. Вивчення урядових доповідей так званими «конвенційними комітетами», за результатами розгляду яких вони приймають заключні зауваження щодо ефективності виконання взятих державою зобов'язань, а також розробляють рекомендації. Україна є стороною шести універсальних конвенцій ООН з прав людини, згідно з якими створені спеціальні конвенційні органи, до яких держави-учасниці зобов'язуються регулярно по-

давати доповіді про виконання ними зобов'язань за цими угодами [12]. Варто зазначити, що такі рекомендації не мають обов'язкової сили, але, як правило, держави-учасниці вносять відповідні зміни до національного законодавства. Наприклад, для виконання зауважень і рекомендацій Комітету ООН проти катувань Україною було здійснено низку заходів. У 2001 р. набрав чинності новий Кримінальний кодекс України, який кваліфікує тортури як кримінальний злочин, у 2004 р. – новий Кримінально-виконавчий кодекс [13].

2. Проведення інспекційних перевірок діяльності правоохоронних органів. Наприклад, Європейський комітет з припинення катувань може проводити інспекційні перевірки на території держав-учасниць Європейської конвенції про запобігання катуванням чи нелюдському або такому, що принижує гідність, поводженню чи покаранню без їх згоди.

3. Укладення двосторонніх угод між правоохоронними органами з різних напрямків правоохоронної діяльності (боротьби з тероризмом, економічною злочинністю, транснаціональною злочинністю тощо). У таких угодах чітко прописані напрямки співпраці, та повноваження їх учасників, виконання яких пов'язане із взаємоконтролем правоохоронних органів.

4. Розгляд індивідуальних і колективних скарг про порушення прав людини правоохоронними органами.

5. Оприлюднення звітів, доповідей та інших аналітичних документів міжнародними правозахисними організаціями.

Специфічними є і *санкції*, які застосовуються за результатами міжнародного контролю. В апіорі такими можуть бути: економічні санкції (обмеження імпорту, підвищення мита, блокада окремих товарів); відкликання дипломатичного корпусу; відповідне обмеження прав громадян держав, на території яких громадяни держави, що застосовує заходи, обмежені у правах; відмова у в'їзді грома-

дян; виключення держави з міжнародної організації; розрив дипломатичних відносин тощо.

Найбільш поширеною санкцією є рішення міжнародного суду про відшкодування збитків завданих протиправною діяльністю правоохоронних органів [14–16].

Завершуючи характеристику міжнародного контролю за діяльністю правоохоронних органів в Україні до його *особливостей* пропонуємо віднести такі:

1. Суб'єктами такого контролю є міжнародні організації та їх окремі органи, які наділені контрольними повноваженнями (урядові або неурядові (недержавні); універсальні або регіональні).

2. Система суб'єктів міжнародного контролю досить розгалужена, передбачає діяльність як державних, так і недержавних контролюючих органів, які мають міжнародний статус. В цьому і полягає головна відмінність міжнародного контролю за діяльністю правоохоронних органів в Україні від інших видів контролю (державного, самоврядного та громадського), оскільки його систему утворюють як державні, так і недержавні міжнародні суб'єкти.

3. Об'єктом такого контролю є не лише правоохоронні органи а й держава у цілому, її законодавство, правозастосовна та судова практика.

4. Його змістом є перевірки виконання правоохоронними органами договірних та інших зобов'язань.

5. Здійснюється в рамках компетенції міжнародних організацій або їх органів, рішення яких за результатами міжнародного контролю можуть мати обов'язковий або рекомендаційний характер з відповідними юридичними чи політичними (матеріальними чи нематеріальними) наслідками для держави.

6. За допомогою міжнародного контролю здійснюється захист права особи, порушеного державою в особі правоохоронних органів.

7. Передбачає спеціальні форми реалізації, серед яких: вивчення доповідей України що-

до виконання міжнародних зобов'язань; проведення інспекцій на території України, зокрема з питань дотримання (виконання) правоохоронними органами Конвенції ООН проти катувань та інших жорстоких, нелюдських або принижуючих гідність видів поведінки і покарання; укладення двосторонніх угод між правоохоронними органами з різних напрямків правоохоронної діяльності; судовий розгляд індивідуальних і колективних скарг про порушення прав людини правоохоронними органами; оприлюднення звітів, доповідей та інших аналітичних документів міжнародними правозахисними організаціями.

8. Передбачає спеціалізовані санкції, найпоширенішою серед яких є рішення Європейського Суду про відшкодування шкоди завданої особі незаконними діями правоохоронних органів.

Таким чином, під міжнародним контролем за діяльністю правоохоронних органів в Україні пропонуємо розуміти діяльність міжнародних організацій та їх органів з перевірки виконання правоохоронними органами договірних та інших міжнародних зобов'язань, наслідки якої можуть мати обов'язкових або рекомендаційний характер.

ЛІТЕРАТУРА

1. Великий тлумачний словник сучасної української мови / уклад, і голов. ред. В. Т. Бусел. – К. ; Ірпінь : ВТФ «Перун», 2009. – 1736 с.
2. Міжнародна конвенція щодо співробітництва у галузі безпеки аеронавігації «Євроконтроль» : від 13.12.1960 р. // Офіційний вісник України. – 2004. – № 25. – Ст. 1685.
3. Об'єднана конвенція ООН про безпеку поведінки з відпрацьованим паливом та про безпеку поведінки з радіоактивними відходами : від 05.09.1997 р. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon1.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi>.
4. Конвенція ООН про майбутнє багатостороннє співробітництво в галузі рибальства

в північно-західній частині Атлантичного океану : від 24.10.1978 р. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon1.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi>.

5. Програма виконання Конвенції про заборону розробки, виробництва, накопичення і застосування хімічної зброї та про її знищення на 1999–2008 роки / затв. Указом Президента України : від 25.01.1999 р., № 50/99 // Офіційний вісник України. – 1999. – № 4. – С. 29.

6. Кавун В. Ф. Механізми міжнародного контролю у сфері прав людини : автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. юрид. наук : спец. 12.00.11 «Міжнародне право» / В. Ф. Кавун ; НАН України ; Ін-т держави і права ім. В. М. Корецького. – К., 2008. – 18 с.

7. Міжнародне право : навч. посіб. / за ред. М. В. Буроменського – К. : Юрінком Інтер, 2006. – 336 с.

8. Андріанов К. В. Роль контрольного механізму Конвенції про захист прав і основних свобод людини в процесі реалізації її норм : автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. юрид. наук : спец. 12.00.11 «Міжнародне право» / К. В. Андріанов ; Київськ. нац. ун-т ім. Тараса Шевченка. – К., 2003. – 18 с.

9. Рабінович П. М. Основи загальної теорії права та держави : навч. посіб. / П. М. Рабінович. – 6-е вид. – Х. : Консум, 2002. – 160 с.

10. Загальна декларація прав людини : від 10.12.1948 р. // Офіційний вісник України. – 2008. – № 93. – Ст. 3103.

11. Міжнародні стандарти прав людини у правовій системі України [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://www.ombudsman.kiev.ua/d_02_1.htm.

12. Здійснення Уповноваженим моніторингу підготовки доповідей з прав людини до міжнародних конвенційних органів [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://ombudsman.kiev.ua/d_02_2.htm.

13. Спеціальна доповідь Уповноваженого Верховної ради України з прав людини «Стан дотримання Україною міжнародних стандартів у галузі прав і свобод людини» [Електро-

ний ресурс]. – Режим доступу: http://www.ombudsman.kiev.ua/d2s_zm.htm.

14. Справа Чіжов проти України [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://umdp1.info/index.php?id=1223360161>.

15. Справа Афанасьєв проти України [Еле-

ктронний ресурс]. – Режим доступу: <http://umdp1.info/index.php?id=1223361557>.

16. Справа Кобцева проти України [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://umdp1.info/index.php?id=1225714276>.

Музичук О. М. Поняття та особливості міжнародного контролю за діяльністю правоохоронних органів в Україні / О. М. Музичук // Форум права. – 2011. – № 2. – С. 635–642 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.nbuv.gov.ua/e-journals/FP/2011-2/11tomovu.pdf>

Визначено систему суб'єктів міжнародного контролю за діяльністю правоохоронних органів в Україні. Запропоновано практично значимі критерії їх класифікації. Визначено ознаки цього виду контролю, на підставі яких формулюється його поняття.

Музычук А.Н. Понятие и особенности международного контроля за деятельностью правоохранительных органов в Украине

Определена система субъектов международного контроля за деятельностью правоохранительных органов в Украине. Предложены практически значимые критерии их классификации. Определены признаки этого вида контроля, на основании которых формулируется его понятие.

Muzichuk A.N. Concept and Features of the International Control over Activity of Law Enforcement Bodies in Ukraine

The system of subjects of international control is determined after activity of law enforcement authorities in Ukraine. The meaningful criteria of their classification are offered practically. The signs of this type of control are determined which his concept is formulated on the basis of.